

op og agerer, som om de var Opfindere af Folkeforsikringsideen og de rette og eneste Pionerer for denne Sag. Men saa hurtigt glemmes Historien alligevel ikke, og hvis de Herrer vil undersøge deres Stilling til dette Spørgsmaal i svundne Tider, vil de finde, at den Varme, hvormed de har omfattet denne Sag, har ikke vist ret mange Grader over Nulpunktet. Vor Stilling er aldeles ikke den, som den højtærede Minister synes at formode, at vi nu vil have Aldersrenteloven paa det givne Grundlag afløst af en Folkeforsikring. Naar Aldersrenteloven ikke kom til at hvile paa Forsikringsprincippet, ja, saa har jeg udtrykkelig ved Lovforslagets Fremsættelse og ved Behandlingen af det i Rigsdags-samlingen 1921—22 redegjort for Grunden dertil. Man kommer ikke med eet Slag bort fra en 30-aarig historisk Udvikling i en saadan Sag. Hele Lovgivningen om Støtte til de gamle har i over en Menneskealder her i Landet hvilet paa Princippet: vederlagsfri Hjælp, direkte Støtte fra Stat og Kommune, faldende samtlige Skatteydere til Last, og denne Udvikling kommer man ikke med eet Slag bort fra, navnlig da heller ikke, naar man tænker paa de overordentlig store praktiske Vanskeligheder, som knytter sig til Overgangen fra det hidtil anvendte Princip til Forsikringsprincippet. Der vil jo gaa Menneskealder, inden en saadan fuldt gennemført Folkeforsikring kan blive effektiv, og vi fra Venstres Side venter os aldeles ikke noget særdeles betydningsfuldt i saa Henseende ved Afløsning af den Lovgivning, vi har. Men vi mener, at Aldersrentesatserne bør være saaledes beregnet, at de kan antages at give de gamle det absolut fornødne til Livets Ophold, naar deres Arbejdsevne svigter, og hvad man derudover vil sikre sig, hvad der derudover skal gives, maa de vedkommende selv bidrage til gennem Tegning af Forsikring paa det Grundlag, hvorpaa den almindelige Folkeforsikring maa tænkes at komme til at hvile.

Altsaa, Aldersrenten skal give det absolut fornødne til Livets Ophold, og derudover maa den enkelte hjælpe sig selv gennem Forsikring, og Kommissionen har faaet den Opgave at se at finde praktisk Vej frem til Opgavens Løsning, for det var netop det, der stod klart for mange, der i Virkeligheden var Tilhængere af Folkeforsikrings-tankens Gennemførelse, at dens Udførelse i Praksis ikke er saa ganske lige til, og at Vejen dertil ikke ved det, man var naaet til ved Kommissionsbetænkningen af 1914, kunde siges at være helt klarlagt. Det er

den Opgave, som Kommissionen i 1922 har faaet, og ingen anden, og jeg synes, at den højtærede Minister skulde følge denne Kommissions Arbejde meget nøje og burde interessere sig i langt højere Grad, end den højtærede Minister aabenbart efter sin egen Bekendelse gør, for det Arbejde, der foretages i denne Kommission. Thi dersom dette Arbejde fører til det Resultat, som jeg haaber, saa vil det Problem, som her beskæftiger os, blive flyttet over paa en helt anden Bane end den, ad hvilken vi hidtil har bevæget os i denne Sag. Jeg mener ikke dermed paa nogen Maade, at den højtærede Minister ikke skal lade Kommissionen arbejde i fuldkommen Frihed, men er det saa, at Kommissionen staar nær ved sit Arbejdes Afslutning, saa kunde den højtærede Minister, hvis han havde fulgt Kommissionen med den Interesse, jeg synes den fortjener, have sparet sig Fremsættelsen af dette Lovforslag. Thi den endelige Overvejelse af det Problem, her er rejst, kan selvsagt først finde Sted, naar Kommissionsbetænkningen foreligger.

Vesterager: Det skal være min Opgave at fatte mig i Korthed. Men nogle Bemærkninger maa jeg have Lov til at gøre til det, der er fremsat fra forskellige Sider. Først nogle almindelige Bemærkninger om Forhandlingsmaaden ved Behandlingen af dette Lovforslag. Der er i og for sig ingen Grund til at forbavses over den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister behandler dette Lovforslag, og vel heller ikke nogen Grund til at forundres over den Maade, hvorpaa det socialdemokratiske Parti tager paa denne Sag. Thi det er jo klart for enhver, der følger lidt med i dansk Politik og er lidt fortlrolig med den politiske Fremgangsmaade, at Regeringen og det Parti, som i særlig Grad støtter den, ønsker at komme udenom de vanskelige økonomiske Spørgsmaal. De økonomiske Vanskeligheder, vi er inde i, søger man at skjule for sig selv og til Dels ogsaa for andre, og dernæst søger man i saa stor Udstrækning som muligt at faa det til at se ud for den almindelige Befolkning, som om det i særlig Grad er Socialdemokraterne, der har det rette Hjertelag for de gamle. Ad disse to Linier bevæger Regeringen sig fremad, og det er derfor nødvendigt, at man fra anden Side prøver at se Sagen i et andet Lys.

Jeg skal nu ganske kort tillade mig at sige, hvad vi fra vor Side har gjort. Vi har været med til at gennemføre den nuværende Aldersrentelov, medens de Herrer